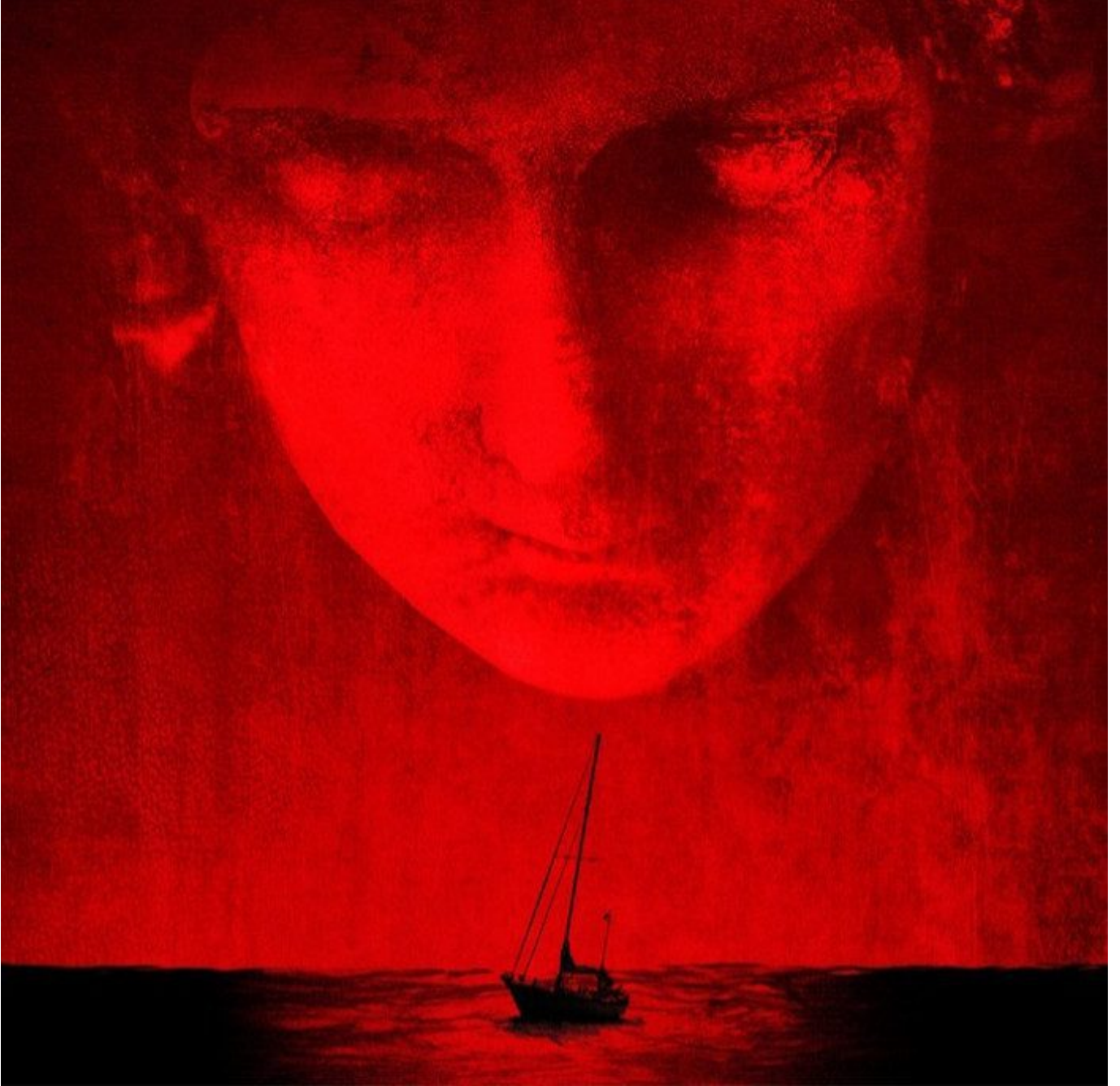

Sanrı / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər
написано kitapcy | 23 январь, 2025
Sanrı / dedektif hikaye

► Yazardan

Merhabalar, Ben Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Haluk SEYİT. 28 Şubat 1984 İstanbul doğumluyum. Evli ve bir çocuk babasıyım. Balıkesir Üniversitesi FEF Türk Dili ve Edebiyatı bölümü mezunuyum. (2002-2006) Selçuk Üniversitesi Ortaöğretim

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Tezsiz Yüksek Lisansımı tamamladım. (2006-2007) 2007 yılından beri Milli Eğitim Bakanlığı'nda Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak çalışmaktayım. Çocukluğumdan beri hayalim yazar olmak. Birkaç roman denemem var. Olgunlaşmak adına sürekli okuyor ve yazıyorum. Youtube, instagram, facebook, twiter gibi sosyal ağlar üzerinden edebiyatı sevdirmeye çalıştığım adreslerim var ve bu yollarla güzel bir kitle yakaladım. Üniversite sınavlarına yönelik birkaç kitabım çıktı. Edebiyatla kalın, güzel kalın! Saygılarımla...

* * *

HİKAYE: SANRI

“Seni çok özledim, sen de beni özledin mi?”

Leyla gözlerine inanamıyordu. Karşısında duran kadın, yıllar önce kendisini babasının acımasızlığıyla baş başa bırakan annesiydi. O günün hatırasını canlandırmak istercesine aynı kıyafeti giymiş gibiydi üstelik; siyah bir gömlek, dizlerinin üzerine kadar gelen krem rengi bir etek, yakası kalkık bir trençkot. Kıyafetlerde olduğu gibi annesinin yüzünde, yapısında da herhangi bir değişim olmamış gibiydi. Sanki kendisini terk ettiği gün annesi insafa gelip onu da almak için geri dönmüştü ve karşısında duruyordu.

Salonun ortasındaydılar. İkisi de ayaktaydı. Kadın, göbeği şişkince, tahta bavulu sımsıkı tutuyordu elinde. Sanki içinde çok değerli şeyler varmışçasına, onları kaybetmekten korkuyormuşçasına... Kaygıları vardı; etrafına bakıyordu sürekli, birisinin kendisini takip ettiğinden endişe duyuyor gibiydi. Birisi, belki bir kapkaççı koşarak gelecek ve hayatını çalarcasına haince, elindeki bavulu kaptığı gibi hızla oradan uzaklaşacaktı.

Yıllar önce arkasından bakakaldığı annesini bir daha görmenin hayaliyle yaşamıştı hep. Yurt günlerinde yatağının kenarındaki cama başını dayayıp dışarıya bakar, uzaklardan bir yerlerden annesinin ağır aksak kendisine doğru geldiğini görürdü. Uzaklardan gelen ve annesi zannettiği bu kişinin annesi değil

de bir başkası olduğunu öğrendiğindeyse annesi kendisini tekrar bırakıp gitmiş gibi üzüldü. Fakat şimdi karşısındaydı annesi, bir düş olmaktan çıkmış gerçekliğe dönmüştü; üstelik o olduğundan emin olabileceği kadar yakınındaydı.

Boşlukta titreyen elini Leyla'nın saçlarını okşamak üzere kaldırdı, etrafa kuşkuyla baktıktan sonra yapmak istediğinin tehlikeli bir hareket olduğuna karar vermişçesine, yüzündeki çaresiz ifade eşliğinde elini tekrar yanına saldı.

“Seni çok özledim, sen de beni özledin mi?”

Leyla, yurt koridorlarının soğuk duvarlarıyla konuşurken çok kötü sözler söylemişti annesi için. Ondan nefret etmenin onu unutmanın da kolay yolu olduğu öğretilmişti çünkü ona. Fakat duvarlara söylediği sözleri, annesinin yüzüne söyleyebilecek cesur kız kaybolmuştu. Boğazındaki düğümü çözmesi zor oldu, bir gayretle çıkan ağlamaklı, titrek sesle:

“Neden?”, diyebildi.

“Bilmiyorsun neden gittiğimi. Hepsi onların suçu, hepsi!”

Söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi elini ağzına götürdü, kuşkuyla arkasına baktı. Bir adım daha yaklaştı Leyla'ya. Gözleri sabit durmamaya alışmış gibi sürekli etrafı süzüyordu. Yıllar sonra karşısında bulunduğu annesinin pürüzsüz cildini görmek, peynirli poğaça yaptığı günlerdeki gibi koktuğunu duyumsamak Leyla'yı şaşırtmıyor da, gözleri, gözlerindeki gariplik kendisini deli edercesine içine işliyordu. İçinde bir deniz feneri varmışçasına bir aydınlığın görünüp kaybolduğu, kanlı, isterik gözler.

Kadın sesini sadece Leyla'nın duymasını istiyor gibi bir hayli kısık sesle konuştu:

“Takip ediliyorum; onlar... onlar beni takip ediyor. Yakalanırsam bugüne kadar senden ayrı kalışlarımın hiçbir anlamı da kalmaz. Onlar seni istiyor. Neden olduğunu, amaçlarını sorma, söyleyemem! Fakat şu kadarını bil ki, seni korumak için gittim. Yoksa kimse seni benden ayıramazdı.”

“Beni neden yanında götürmedin? Onlardan birlikte kaçsaydık olmaz mıydı?”

“Mümkün değildi? Çünkü onlar her yerde, üstelik onlara hizmet eden çok fazla ruh kölesi var. Ruh köleleri, onlara bağlılık

yemini ettiler; onları gördüğünde ayırt etmen mümkündür, çünkü o güne kadar karşılaşmadığın kadar çirkin yaratıklardır; ama ruh kölelerini tanımak imkânsızdır. Çünkü onlar bize benzerler, ayırt etmen mümkün değildir.”

Söylediklerinden sıkılmış gibi eliyle, aşağıdan yukarıya doğru havayı ikiye bölercesine bir hareket yaptı.

“Bütün bunlar uzun ve karmaşık şeyler. Vaktim az! Beni iyi dinlemeni istiyorum.”

Leyla beyninden vurulmuşa döndü; sözleri tiz bir çılgılık gibi çıktı ağızından:

“ ‘Vaktim az!’ da ne demek?”

Kadın onun sözlerini işitmemiş gibi davranmanın en doğru tavır olacağını düşündü ve konuşmasına, başlangıçta da düşündüğü istikamette devam etmeyi yeğledi.

“Sen küçük bir kızken...”

Leyla onun kendisine aldırmayan hallerine dayanamıyordu; kızgınlıkla kesti sözlerini.

“Beni annesiz bıraktığın o günlerdeki halimden bahsediyorsun sanırım.”

“Hayal gücün beni umutlandırırды, çünkü bilirdim ki hayal etmeyi becerebilen küçük kızım kendisine yeni umut dünyalarının kapılarını açmayı becerecektir. Düşündüğüm gibi de oldu; sen küçük bir çoğunluğun okuduğu büyük bir yazar oldun. Senin için ne yapabilirim diye düşünüyordum uzun zamandır. Sonra yıllardır taşımaktan bir parçam gibi hissetmeye başladığım bavulum ve içindekiler geldi aklıma.”

Kadın koluna, eline bakar gibi baktı bavula. Diğer eliyle okşadı onu. Bu sıcak temastan etkilenmişe benziyordu; gözlerini kapadı önce, sonraysa tüyleri ürpermişçesine titredi olduğu yerde. Gözlerini açtığında kararlılıkla bavulu uzattı Leyla’ya.

“Bu bavulun içinde sana lazım olan her şey var.”, dedikten sonra sesini de kolu gibi dikleştirdi. “Şimdi bunu al.”

Leyla’nın oralı olmayan, şefkat bekleyen nazlı küçük kız tavrını görünce öfkeli bir tavırla, bir çırpıda ekledi:

“Hem de hemen!”

Leyla küçülmüş, yirmili yaşlarının asiliğinden beş yaşındaki

uysallığına dönüvermişti. Kadının elinden yavaşça aldı bavulu. O anda ikisinin de gözlerini kamaştıran güçlü bir ışık, pencereden içeriye aktı. Kadının yüzünü görmekte güçlük çekiyordu Leyla. Kadının bedeni, güçlü ışığın ardındaki karaltıdan başka bir şey değildi artık. Sadece telaşlı sesini net duyabiliyordu.

“Geliyorlar.”

“Kim?”

“Onlar.”

Bir anlık suskunluğun ardından kadın bir çırpıda söyledi son sözlerini.

“Bavulda hikâyelerine, hayatına yön verecek şeyler bulacaksın. Ona sarıl, ona sarıl ve bedenine kaynaşmasına, kalbine akmasına izin ver; BU BİZİM SON ŞANSIMIZ!”

Işık ardından görünen karaltı hızla uzaklaştı; sanki ışığın geldiği pencere yönünden gökyüzüne doğru uçuyordu. Tıpkı yirmi yıl kadar öncesinde kendisini terk ettiği günkü gibi, arkasına bile bakmadığını düşündürdü Leyla'ya.

Annesi çoktan kaybolmuş ama evin ortasına dolan ışık bir türlü kaybolmamıştı. Annesinin sözleri kafasını karıştırmıştı; gidişiyse daha başka. Fakat dediği doğruysa çok da zamanı yoktu. O yüzden çabuk karar vermeliydi ne yapacağına. Annesinin eline tutuşturduğu, ortası şişkince bavula baktı, sonra ondan duyduğu son sözlere itaat etti; kolları arasına aldığı bavulu sımsıkı göğsüne bastırdı; üstelik sıkı, sımsıkı. Öyle ki bir süre sonra göğüs kafesinden içeriye bir aydınlıkla beraber girmeye, vücuduyla birleşmeye başladı bavul. İçinde ne olduğuna bile bakmadan yapmıştı bunu, çünkü annesinin dediğine göre çok da vakti yoktu. Birkaç saniye sonra bavul kolları arasında erimiş, tamamen göğüs kafesinden içeriye girmişti. İşte o anda kollarını göğsün acıyla birleştiğini hissetti.

Kapı zili çaldığında zor da olsa gerçek dünyaya dönebildi, karşısındaki onu bir dünyadan alıp bir diğerine taşıdığını bilse neler düşünürdü acaba?

Haluk SEYIT. Detektif proza